

připouští, že by tato okolnost stačila ke zrušení výměru okr. úřadu, poněvadž odst. 4 cit. § 45 nařizuje, že obsílky k ústnímu jednání musí býti stranám doručeny podle předpisu § 29 odst. 1 bod 1, t. j. do vlastních rukou příjemce. Namítá však, že zjištění, že se tak nestalo, čerpal žal. úřad jedině z tvrzení strany, aniž šetřením zjistil pravý stav věci. Výslech strany není však průvodem podle druhé věty § 49 cit. nař. Podle názoru stížnosti je doručenko, opatřená nečitelným podpisem a razítkem strany, v praxi považována za podpis vlastnoruční, poněvadž se musí předpokládati, že podpis, jmenovitě podpis nečitelný, připojený k otisku jména, značí prohlášení, že jde o podpis osoby, jejíž jméno je na listině vyznačeno. Jsou-li pochybnosti, mají býti šetřením odstraněny.

Námítka ta je důvodná. Předvolání Emanuela E. k ústnímu jednání stalo se podle spisů výměrem okr. úřadu z 28. května 1931, obsahujícím poučení o právních následcích nedostavení se ve smyslu odst. 3 cit. § 45, na den 24. června 1931. Doručovací lístek, určený Emanuelu E., opatřen je datem doručení 5. června 1931, razítkem »Emanuel Ellenbogen« a nečitelným podpisem či znamením ruky. Z takového průkazu nelze sice bezpečně usuzovati na to, že doručení se stalo do vlastních rukou adresáta, než nelze z něho ani zjistiti opak, spíše lze razítko adresátovo, vytištěné na doručence, považovati za indic toho, že příjemcem byl buď adresát sám nebo jeho zmocněnec. Tvrzení strany, Emanuela E., popírající doručení do vlastních rukou, nemůže ovšem, jak stížnost správně poukazem na § 49 cit. vlád. nař. uvádí, tvořiti ve věci důkaz. Musil proto nss přisvědčiti námítce stížnosti, vytykající tomuto zjištění žal. úřadu, že nemá dostatečné opory ve správních spisech.

Č. 11.611.

Š k o l s t v í: Skutečnost, že dítě ovládá vyučovací jazyk národní školy na Moravě, do níž bylo rodiči dáno, nebrání tomu, aby dítě to bylo z této školy vyloučeno a přikázáno škole, která je pro ně podle § 20 odst. 2 zák. č. 4/1906 mor. z. z. s hlediska jeho národnosti školou povinnou.

(Nález ze dne 19. prosince 1934 č. 23.668.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 1397/22.)

V ě c: Místní školní rada pro německé školy v Š. a spol. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a nár. osvěty o vyloučení dítek ze školy německé.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměry z 28. ledna 1932 a 3. února 1932 vyloučilo ministerstvo školství dívky Marii S., Elzu N., Gertrudu J., Markétu P., Aloise a Hedviku K., Aurelii, Josefa a Ferdinanda K. na základě § 20 zák. č. 4/1906 mor. z. z. z návštěvy německé školy v Š. a přikázalo je škole české z toho důvodu, že »provedeným šetřením a výsledkem odpovědných zástupců shora uvedených dítek bylo zjištěno, že otcové jsou národnosti české, kteréžto národnosti jsou i dívky jejich a jsou tudíž po-

vinny docházeti do veřejné školy s československým jazykem vyučovacím v Š., která jest podle § 2 zák. č. 292/1920 ve správě ministerstva školství a národní osvěty».

O stížnosti, podané proti těmto rozhodnutím jednak mšr-ou pro německé školy v Š., jednak otci reklamovaných dítek, vyjímaje otce dítek K., uvážil nss toto:

Podle konstantní judikatury tohoto soudu (srov. již základní nález Boh. A 1397/22) vyložen byl předpis § 20 odst. 2 zák. č. 4/1906 mor. z. z., jehož se stížnost dovolává, v ten smysl, že na Moravě je pro dítko povinnou ta škola, jejíž vyučovací jazyk souhlasí s národností dítko a že otázka, zda vůbec a pokud dítko určitý jazyk ovládá, padá sice v úvahu jako jeden z objektivních znaků při určování národnosti dítko s hlediska jeho odklonu od národnosti otcovy, není však směrodatnou pro určení školy pro dotyčné dítko povinné. Otázka ta může ovšem míti vliv na povolení dispense od návštěvy školy podle zákona povinné, pokud ovšem je o dispens žádáno, jak tomu bylo v případě dítek K. Z toho se ovšem již podává sama sebou i mylnost názoru stížnosti, že dítky již proto nemohly býti z německé školy vyloučeny, poněvadž zcela ovládají jazyk německý, čímž prý bylo vyhověno požadavku § 20 odst. 2 zák. č. 4/1906 mor. z. z.

Dlužno tedy zkoumati, jaké národnosti jsou dítky, o něž v daném případě se jedná. Národnost dítko řídí se pak — rovněž podle konstantní judikatury tohoto soudu — zásadně národností jeho otce, není-li tu ovšem výjimek, v judikatuře tohoto soudu již častokráte příkladmo uvedených, které by opravňovaly k závěru, že dítko se od národnosti otcovy odklonilo. Otázka však, jaké národnosti je otec, jest otázkou skutkovou, již nss může přezkoumati toliko s hlediska svého § 6, t. j. pouze potud, zda závěr úřadu netrpí po této stránce podstatnou vadou řízení, či není-li v rozporu se spisy nebo zásadami logického uvažování.

V daných případech opírá žal. úřad v nař. rozhodnutích svůj závěr o tom, že všichni otcové reklamovaných dítek jsou národností české, o »provedená šetření a výslechy odpovědných zástupců dítek«. Po této stránce stížnost namítá, že jde tu o pouhé tvrzení bez udání jednotlivých objektivních znaků, což stěžuje jí obranu a nss-u přezkoumání.

Je pravda, že nař. rozhodnutí v tomto směru blíže odůvodněna nebyla, leč nss neshledal, že by tato okolnost zakládala podstatnou vadu řízení, pro kterou by nař. rozhodnutí musila býti zrušena. Z předložených správních spisů je především zřejmo, že výslechům zástupců dítek byl vždy přítomen zástupce mšr-y pro školy německé (K.), který měl tudíž příležitost námítky mšr-y uplatniti a buď popírati, že otec je národností české, anebo dovozovati, že dítky se od české národnosti otců svých odklonily. To však tento zástupce neučinil, nýbrž, jak plyne z jím podepsaných protokolů ze 7. října 1931, prohlásil k výpovědím otců (resp. u dítek K. k výpovědi matky, která však byla otcem 4. prosince 1931 v celém znění potvrzena) toto:

a) pokud jde o Marii S.: »Místní školní rada sama neklade váhu na to, aby dítko zůstalo v německé škole, poněvadž otec i matka náležejí české národnosti«;

b) u ostatních dětí pak poukazoval pouze na to, že jedná se o dívky ze smíšeného manželství a že donucení dítky k návštěvě určité školy bylo by neoprávněné, ježto rodičové se dohodli na tom, kterou školu mají dívky navštěvovati a vůle rodičů má býti jediné směrodatnou i pro úřady, tím spíše, když dívky již dříve německou školu navštěvovaly.

Prohlásil tedy zástupce mšr-y v případě Marie S., že místní školní rada nemá námitek proti vyloučení dítky ze školy německé, a uznal, že oba rodičové jsou české národnosti. V ostatních případech pak, kde vznesl námitky proti vyloučení dítek ze školy německé, činil tak jediné z toho důvodu, že dívky byly rodiči do školy německé dány, tuto i dříve navštěvovaly, a že jde tu o dívky z manželství smíšeného. Poněvadž ve všech případech byla toliko matčina národnost prohlašována za německou, doznal tím, že otcové dítek jsou národnosti české. Nebyla tudíž v žádném ze všech případů česká národnost otců popírána, a rovněž nebylo nijak namítáno, že přes tuto českou národnost otců se dívky od této národnosti odklonily. Nebyla-li však v řízení správním česká národnost otců popírána, pak nelze shledati nějakou podstatnou vadu řízení v tom, že žal. úřad existenci této v řízení správním nesporné skutečnosti blíže neodůvodňoval.

Věcně pak popírá toliko mšr (nikoli stěžující si otcové), že otcové dítek jsou české národnosti, leč vzhledem k tomu, že touto námitkou se mšr v řízení správním vůbec nebránila, ačkoliv brániti se mohla, je tato námitka její nepřipustná vzhledem k ustanovení §§ 5 a 6 zák. o ss. Pak ale zůstal předpoklad žal. úřadu, že otcové dítek jsou české národnosti, stížností neotřesen a poněvadž písemná stížnost nenamítá, že dívky se od české národnosti svých otců odklonily, nelze ve smyslu zásady zpředu již uvedené shledati nezákonným názor žal. úřadu, že dívky jsou české národnosti po svých otcích a že v důsledku toho je pro ně povinnou škola česká.

Pokud zástupce stížnosti teprve při ústním líčení namítal, že nastal odklon dítek od národnosti otců, je tato námitka, poněvadž v písemné stížnosti uplatněna nebyla, nepřipustná (§ 18 zák. o ss).

Č. 11.612.

Církevní věci: * K právníkům osobám podle § 1 lit. b) zákona č. 7/1895 ř. z. o úhradě potřeb katolických farních obcí náleží i československý stát.

(Nález ze dne 19. prosince 1934 č. 23.669.)

Věc: Československý stát (železniční správa) (Dr. Jan Jaroš, vrch. komisař čes. fin. prokuratury) proti zemskému úřadu v Brně o kostelní konkurenční přírážku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Po bezvýsledném protestu u příslušných kostelních konkurenčních výborů proti předpisu kostelních konkurenčních přírážek odvolala se stavební správa čsl. státních drah ve V. k okresnímu úřadu v Uh. Brodě, který výměrem z 24. listopadu 1931 rozhodl